

Илия три пѣти да цѣлуе. Нали свети Илия носи лѣтния дъждъ. Ти знаешъ ли го Желя: всичкитѣ свещи домъчна. На бабичката, дето шѣтала изъ черквата заръчалъ да мълчи и всѣка сѣбота да му пали свещъ за душата, инакъ жива щѣлъ да я опече.

Една нощъ помня: бѣше заспала дълбоко гората. Ний слѣзохме и потърсихме гробчето. Предъ една стогодишна бука бѣха заровени коститѣ на малкото погубено. Снехме си пушкитѣ. Захвърлихме настрана ножоветѣ. Останахме съ голи ръце и паднахме на колѣне, да се помолимъ на дѣда Господя, да ни прости първия грѣхъ. Другитѣ нека остави. Стига е мѣчилъ съ огънь хората, тревитѣ и птицитѣ. На небето имаше много звезди и месецътъ слѣзе по-низко. Презъ клонитѣ ни гледаше жълтото небесно око. Гората бѣше нѣма. Листъ не шавна. Запалихме тамянь, пламнаха дванайсетъ свещи и азъ прочетохъ Отче нашъ. Друга молитва не зная. И тѣй никога не съмъ я челъ. Мислѣхъ: ако дѣдо Господъ си е легналъ да спи, месеца, керванджията, като изведе звездитѣ на равенъ друмъ, ще се дигне нагоре, ще потъне въ небето. Ще иде въ собичката. И ще разправи: делиорманскитѣ хайдути. Запалиха свещи на гробчето и се помолиха. Дай дъждъ на тая ожъднѣла земя!

Чу ни молбата Господъ. . .